

Εξοχότατε Πρόεδρε της Κυπριακής Δημοκρατίας,
Σεβαστοί εκπρόσωποι της ακαδημαϊκής κοινότητας,
Εκλεκτοί Προσκεκλημένοι,

Αγαπητές μου συμφοιτήτριες, αγαπητοί μου συμφοιτητές,

Με αισθήματα τιμής και συγκίνησης στέκομαι ενώπιόν σας για να απευθύνω ένα σύντομο χαιρετισμό. Επιτρέψτε μου πρώτα από όλα να εκμεταλλευτώ αυτή την ευκαιρία, για να εκφράσω εκ μέρους όλων των αποφοίτων την ευγνωμοσύνη μας προς το εκπαιδευτικό ίδρυμα, στο οποίο μαθητεύσαμε τα τελευταία χρόνια και όπου διδαχθήκαμε κατακτώντας τη γνώση, να προσεγγίζουμε την κατάκτηση της αλήθειας.

Ο κάθε φοιτητής και φοιτήτρια φθάσαμε να έχουμε εκπληρώσει αυτό το στόχο ζωής, αφού προηγουμένως με επιμονή και ζήλο περάσαμε από όλα τα προαπαιτούμενα στάδια εκπαίδευσης της πολιτείας.

Κύριε Πρόεδρε, Κύριε Πρύτανη,

Ο δικός μου δρόμος δεν ήταν διαφορετικός, μολονότι, στα 15 μου είχα την ευκαιρία να περπατήσω «πρώρα» στις πανεπιστημιακές αίθουσες αφού είχα εξασφαλίσει θέση στη Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης ως «ταλέντο», όντας επιτυχών των πανελλήνιων εξετάσεων. Το βήμα στο οποίο βρίσκομαι απόψε ως απόφοιτος πλέον, του τμήματος Αρχιτεκτονικής, δικαιώνει την απόφασή μου να ενταχθώ στο Πρόγραμμα Σπουδών του Πανεπιστημίου Κύπρου. Αποτελεί μεταξύ άλλων και αυταπόδεικτη δήλωση πως οι συνειδητές αποφάσεις, η αφοσίωση, η σκληρή δουλειά και βεβαίως η καθοδήγηση και εμπύχωση από τους καθηγητές και η στήριξη από τους οικείους μας δε μπορεί παρά να σε εκτινάξει στους ουρανούς.

Η αποφοίτηση από το Πανεπιστήμιο είναι πολύ περισσότερα από την τυπική κτήση ενός πτυχίου και το επισφράγισμα της ολοκλήρωσης του κύκλου σπουδών. Ο Αμερικανός συγγραφέας Κερτ Βόννεγκατ θα μας πει, πως σήμερα είναι η πραγματική ημέρα ενηλικίωσής μας, που φθάνει ίσως με χρονική καθυστέρηση. Το πτυχίο είναι αυτό που πιστοποιεί και ορίζει το μεταίχμιο ανάμεσα στην πνευματική εφηβεία και τη συνειδησιακή ωρίμανση. Είναι το διαβατήριο που σου επιτρέπει να μεταβείς σε κόσμους Αλεξανδρινούς. Τι σημασία θα είχε εάν από αύριο σταματούσαμε να είμαστε σπουδαστές; Αν σταματούσαμε να ανακαλύπτουμε νέα λιμάνια γνώσης;

Η απάντηση είναι απλούστατη. Αν επιθυμούμε να πορευόμαστε ως κριτικά σκεπτόμενοι άνθρωποι, έχουμε χρέος και ευθύνη να παραμείνουμε σε τριβή με την ακαδημαϊκή μας παιδεία αλλά και το γενικότερο αναστοχασμό. Είναι μάλλον η ακριβότερη και η μόνη δίοδος για να μπορεί κανείς να πολιτεύεται ως αυτεξούσιος και να «συλλογάζεται ελεύθερα» προς όφελος του κοινωνικού συνόλου και, ακριβώς για αυτό, προς όφελος και του εαυτού του.

Το Πανεπιστήμιο Κύπρου με τα μεγαλειώδη άλματά του, μας δείχνει ολοένα πως οι στόχοι τίθενται για να εκπληρώνονται. Πως όταν υπάρχει όραμα, όρεξη και πλάνο τα όρια του δυνατού διαρρηγνύονται. Οι φοιτητές και οι καθηγητές αυτού του πανεπιστημίου μέσα από τα ερευνητικά προγράμματα και τη διδασκαλία αναζητούν αδιάλειπτα το νέο, επιδιώκοντας την αριστεία σε όλους τους τομείς. Στις τάξεις του πανεπιστημίου, καλλιεργείται προπαντός το πνεύμα συνεργασίας, που ίσως για μια πατρίδα σαν τη δική μας, να αποβεί -εν ευθέτω χρόνω- ιδιάζόντως καίριο για το μέλλον της.

Αγαπητές μου συμφοιτήτριες, Αγαπητοί μου συμφοιτητές,

Η επόμενη μέρα δε είναι για κανένα μας εύκολη, ούτε πρόκειται να μας χαριστεί το στιδήςποτε από οποιοδήποτε. Καλούμαστε όλοι μας, όπου και αν βρεθούμε να είμαστε αντάξιοι των προσδοκιών που επενδύθηκαν επάνω μας, να ακολουθούμε τα φωτεινά παραδείγματα των δασκάλων μας, να αγωνιζόμαστε με ήθος και με το βλέμμα στο μέλλον. Όλοι, μηδενός και μηδεμιάς εξαιρουμένων, χρειάζεται να αγαπάμε το αντικείμενο στο οποίο έχουμε εντρυφήσει, διότι «τίποτα δε μας καθιστά πιο υπεύθυνους από την αγάπη». Ο κάθε ένας από εμάς είναι εξίσου χρήσιμος.

Να θυμόμαστε, πως το στοίχημα του αύριο είναι ανοικτό, και η έκβασή του είναι στα χέρια μας. «Με λογισμό και με όνειρο» θα τα καταφέρουμε και να είστε σίγουροι πως «την άνοιξη αν δε τη βρούμε, εμείς θα την φτιάξουμε».

Καλό μας δρόμο.

Σας ευχαριστώ.